

— "Α! ἀπήντησεν ὁ ἀββάς, ὅτε ὠμίλησα πρὸς τὸν κύριον Ρυθαντέλ, ὅλοι οἱ αὐλικοὶ ἦσαν συνηθροισμένοι καὶ παρετήρουν τὰς βόμβας· ἡ μαρκησία ἴστατο πολὺ πλησίον τοῦ στρατήγου, ὥστε πιθανὸν νὰ ἤκουσε τί τοῦ ἔλεγα. Πιθανὸν αὐτὴ νὰ ἐταράχθη, διότι τῇ ἀληθείᾳ τὸ πρᾶγμα ἤξιζε τὸν κόπον. Καὶ ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἔξέφρασε τὸν οἰκτὸν της, ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἔχει ὀξείαν ἀκοήν, θὰ τὸ ἤκουσε βεβαίως καὶ θὰ συνεκινήθη.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἔχω μίαν προστάτιδα, ἥτις ἀναπληροῦ τὴν θείαν Πρόνοιαν.

— Αὐτὸ ὅμως, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος διακόπτων αὐτόν, δὲν εἶνε καὶ πολὺ παράδοξον, διότι ἡ μαρκησία ἡγάπα πολὺ τὴν μητέρα σου.

— "Ω! εἶπεν ὁ Γεράρδος, τί εἶνε ἡ μήτηρ!.. Φεῦ! ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον τὴν ἰδικήν μου καὶ ἡ μήτηρ τοῦ ἀτυχοῦς νεαροῦ ἱππότου, τοῦ φίλου μου, δὲν ἔχει πλέον τέκνον!

"Επετα συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἦτο ὑψηλόσωμος, εὐρύνωτος καὶ σκυθρωπός. Ἐνδεδυμένος σεμνοπρεπῶς καὶ ἀνεπιλήπτως, ἀτενὴς καὶ ἀκαμπτος ὡς αὐθέντης στηρίζων τὴν ὑπερηφάνειάν του ἐπὶ σεβαστοῦ ἀριθμοῦ ἐκτομμυρίων.

— Καὶ γὰρ νὰ θαυμάσω αὐτὸν τὸν ξένον μὲ ἐκαλέσατε τόσῳ χαριέντως καὶ μοῦ ἐδόκατε θέσιν πλησίον σας; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

— "Οχι, ἀπεκρίθη ἡ Βέρθα. Ἐχει σῶμα, ἀλλὰ εἶνε ἄσχημος. Θὰ ἦταν καλὸς νὰ ἦνε ἀπὸ πίσω σὲ ἀμαξά καὶ νὰ φορῇ καπέλο μὲ φτερά.

— Καὶ μένα αὐτὴ εἶνε ἡ ιδέα μου. Τὸν γνωρίζετε;

— Ἐγὼ! διόλου. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τὸν βλέπω.

— "Ωστε γνωρίζεις τὴν γυναῖκα.

— Ἄπορεϊ.

— Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὴν γνωρίζω καὶ ἐγώ.

— Θαρρῶ.

— Ποιὰ εἶνε;

— Ἄν τὸ εὐρὴς, πουλάκι μου.

— Μὰ πῶς διάβολο θέλεις νὰ τὸ εὐρῶ; Οὐτε τὴν ἄκρη τῆς μύτης της δὲν εἶδα.

— Ἡ μύτη ὅμως τοῦ συντρόφου της δὲν σοῦ θυμίζει τίποτε;

— Τίποτε, ἀπολύτως.

— Καλὰ! ἐθαρροῦσα...

— Γιατί;

— Ἐπειδὴ ἔλεγα πῶς δὲν ἦτο 'πανδρευμένη ἂν καὶ μοῦ εἶχε 'πεῖ τὸ ἐναντίον.

— Ἐγὼ σοῦ εἶπα... ἐκατάλαβα Βέρθα μου πῶς με κοροϊδεύεις.

— Ἐσὺ μὰς ἐκοροϊδεύεις, ἀνέκραξεν ἡ Δελφίνη, γιὰτί μὰς εἶχες ὀρκισθεῖ ὅτι εἶνε γυναῖκα τοῦ καλοῦ κόσμου.

— Καὶ εἶνε φῶς φανερόν ὅτι αὐτὸς ὁ μακρολέλεκας μὲ τῆς μουστάκας δὲν εἶνε σύζυγός της, εἶπεν ἡ Κόρα. Γιατί ἂν ἦτανε θὰ τὸν ἐγνώριζες, ἂν σὲ δέχεται 'στὸ 'σπίτι της, καθὼς ὑποθέτω.

— Βρὲ κόραις μου, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος, ἂν ἐξακολοθῇτε νὰ μοῦ 'μιλῇτε μὲ αἰνίγματα, σὰς τὸ λέγω καθαρὰ πῶς φεύγω.

— Ἐπρεπε νὰ σὲ ἀφήσω νὰ φύγης, μὰ εἶμαι καλὴ ἐγὼ καὶ δὲν θέλω νὰ σὲ κάμω νὰ λυώνης 'σὰν τὸ κερί, ἀπεκρίθη γελῶσα ἡ Βέρθα Βερριέ.

— Ἐχεις μαζὺ σου τὸ βραχιόλι σου;

— Τὸ βραχιόλι μου! ἐπανέλαθεν ὁ Μάξιμος ἔτι μᾶλλον ἐκπληκτος.

— Ναί, ἐκεῖνο τὸ ἄσχημο βραχιόλι, ποῦ εἶχες στὸ χέρι ἓνα βράδυ στὸ σκέιν. Θὰ τῶχεις, δὲν γίνεται.

— Ναί, τῶχα.

— Καλὰ. Λοιπὸν τὴν ἀγαπᾷς πάντα ἐκείνην ποῦ σοῦ τὸ ἔδωσε;

— Πάντα, εἶπεν ὁ Μάξιμος, πολὺ πλέον συγκεκινημένος παρ' ὅσον ἤθελε νὰ φαίνεται. Καὶ γιὰτί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

— Ἐθαυμάσαι ποῦ σοῦ ὑπεσχέθη νὰ σοῦ 'πῶ τὴν περιγνηπέσσα ποῦ σοῦ ἔκανε αὐτὸ τὸ δῶρο;

— Ναί, καὶ μοῦ εἶπες μάλιστα πῶς αὐτὴ ἦταν μὴ τιποτένια.

— Ἀ! μάλιστα. Καὶ ἤθελα νὰ σοῦ 'πῶ καὶ ἄλλα πολλὰ, ἂν ἐκεῖνος ὁ Οὐγγρος ὁ ἰατρός δὲν ἐρχότανε νὰ μὰς διακόψῃ.

— Ναί, ἀλλὰ 'μπορεῖς καὶ τώρα νὰ μοῦ τὰ 'πῇς.

— Ἐπιμένεις;

— Βεβαιότατα.

— Σὲ εἰδοποιῶ, φίλε μου, πῶς θὰ σοῦ βγάλω κατὶ ιδέαις ποῦ ἔχεις.

— Δὲν πειράζει.

— Μάθε λοιπὸν ὅτι εἶχα τὴν τιμὴν νὰ συμφάγω μὲ τὴν κυρίαν τῆς καρδίας σου εἰς τοῦ Πέτερς ἓνα βράδυ.

— Σὺ;

— Ναί, ἐγὼ! Ἡ ἐκπληξίς σου δὲν εἶνε εὐγενής, ἀλλὰ σὲ συγχωρῶ. Σοῦ φαίνεται ἀκόμη πῶς ἔκαμες κατὰκτησιν εἰς τὸν καλὸν κόσμον. Μάθε λοιπὸν πῶς ἡ ἀγαπημένη σου δὲν εἶνε καλλίτερη ἀπὸ μένα. Θέλεις καὶ λεπτομέρειαις;

— Ἀκούς ἐκεῖ, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος βλέπων ἤδη ὅτι εὗρε τὰ ἔχνη τῆς ἰδιοκτητρίδας τοῦ βραχιολίου.

— Ἀκουσε λοιπὸν. Ἡ κυρία αὐτὴ εἶνε τώρα ἓνας μῆνας — ἦτανε ἡ φίλη ἐνὸς ξένου, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζεν ἓνα ἄλλον ξένον, τοῦ ὁποίου ἤμουν ἐγὼ φίλη.

Τὰ λόγια μου εἶνε 'λίγο 'μπερδευμένα, ἀλλὰ ἔτσι τὸ φέρνει ἡ περίστασις.

Ἐνα βράδυ λοιπὸν, σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο θέατρον τὸ Ποικίλον, οἱ δύο ξένοι εἶχαν ἔλθει χωριστὰ καθέννας μὲ τὴν καθεμιά του συννηντήθησαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ φάγουνμαζὺ μετὰ τὸ θέατρον εἰς τὸ Πετερός.

Λυπᾶσαι τώρα ποῦ σοῦ τὰ λέγω αὐτά, ἀλλὰ σὺ τὸ 'θέλησες.

— Καὶ τὸ θέλω ἀκόμα. Νὰ μοῦ τὰ 'πῇς ὅλα, τί ἔλεγε... πῶς εἶνε... τ' ὄνομά της.

— Νὰ τα μὰς· μὰ ἐσὺ τὸ 'ξέρεις καλλίτερα ἀπὸ μένα, ἀφοῦ μάλιστα δὲν μοῦ τὸ εἶπε. Στοιχηματίζω ὅμως πῶς τὴν 'λὲν Κάρμεν ἢ Δολορές, γιὰτί εἶνε 'σὰν Ἴσπανίς, ἂν καὶ 'μιλῇ γαλλικὰ πολὺ καλὰ.

Τί εἶπε; τί 'μπορεῖ νὰ 'πῇ κανεὶς σ' ἓνα γεῦμα. Εἶνε εὐθυμὸς πολὺ καὶ διόλου δὲν κάνει τὴν ὁσίαν Μαρία. Μόνο ποῦ δὲν λείπει τὰ μυστικά της. Τί τῆς ἔκανα νὰ μοῦ 'πῇ ἀπὸ ποῦ εἶνε καὶ πῶς ζῇ... δὲν 'βαρύνει...

Ἐποπτεύομαι ὅμως πῶς γνωρίζει 'πρὸ πάντων Ρώσσους, Τούρκους καὶ Βλάχους καὶ ἄλλους ξένους ποῦ ἔρχονται περαστικοί, καθὼς ἦτανε ἐκεῖνο τὸ βράδυ οἱ 'δικοί μας. Ὁ ἰδικός μου τώρα ἐπῆγε εἰς τὴν Μολδαυίαν καὶ ἀκόμη δὲν μοῦ ἔγραψε.

— Πρὶν φύγῃ ὅμως θὰ σοῦ εἶπε γιὰ τὴν ἐρωμένην τοῦ φίλου του.

— "Οχι, δὲν μοῦ εἶπε τίποτε. Καὶ ἐπειδὴ δὲν τὴν βλέπω πούθεν, τὴν ἐλησμόνησα ὅπως διόλου, ὅταν μὲ τὸ βραχιόλι πάλι τὴν ἐθυμήθηκα.

Στὴν ἀρχὴν ποῦ μοῦ τὸ ἔδειξες δὲν ἐθυμούμουν, ἀλλὰ μόλις ἔφυγες μὲ τὸν ἰατρὸ ἀμέσως μοῦ ἤρθε στὸ νοῦ ὅτι ἐδειπνήσαμε μαζὺ εἰς τοῦ Πετέρς. Εἰς ἐκεῖνο τὸ σουπὲ μοῦ τὸ ἔδειξε ἡ μελαγχροινή. Ἐλεγε ἓνα πετραδί καὶ ἤθελε νὰ τὸ βάλῃ. Τῆς ἐσύστησα λοιπὸν τὸν ἰδικόν σου ἀδάμαντοπώλην τῆς οδοῦ Εἰρήνης.

— Ναί, ναί, ἐπιθύρυσεν ὁ Μάξιμος, μὴ λησμονῶν τὴν πρώτην πληροφορίαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε περὶ τῆς γυναικὸς μὲ τὸ κομμένο χέρι.

Ὁ ἀδάμαντοπώλης τοῦ εἶχεν ἀναγνωρίσει ὅτι εἶχε διορθώσει τὸ βραχιόλιον.

— Καὶ δὲν τὴν ξαναεἶδες πλέον; ἠρώτησε τὴν Βέρθαν.

— Ποτέ, ἐκτὸς ἀπόψε.

— Ἀπόψε;

— Ναί δά! Εἶνε ἐδῶ εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ θεωρεῖον.

— Ἀδύνατον.

— Σὲ βεβαιῶ, φίλε μου. Ἐχω καλὰ 'μάτια, καὶ τὴν εἶδα, καθὼς σὲ βλέπω καὶ καθὼς θὰ τὴν ἐβλεπες ἂν δὲν ἐκρυβότανε.

Δυστυχῶς μὲ εἶδε καὶ αὐτὴ, καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ ἔχῃ τὴν σχέσιν μου ἔκανε πῶς δὲν μ' ἐγνώρισε ἅμα μὲ εἶδε.

Φοβεῖται φαίνεται μήπως 'πάγω 'στὸ θεωρεῖόν της καὶ τὴν ἐρωτήσω τί κάνει ὁ ἄλλος κύριος ποῦ εἶχε πρὶν νὰ πάρῃ αὐτόν.

Ἐχει ὅμως ἄδικον, γιὰτί ἐγὼ ποτέ δὲν θὰ 'πῶ περὶ τοῦ ἀρχαίου φίλου ἐμ-πρὸς εἰς ἓνα νέον.

— Ὡστε αὐτὸς ὁ μακρολέλεκας ἐκεῖ δὲν εἶνε ὁ ἴδιος μὲ....

— Μὲ τοῦ δεῖπνου. "Οχι, ὄχι...

Ἐννοεῖς λοιπὸν γιὰτί σὲ ἐπροσκάλεσα. Λυποῦμαι ποῦ δὲν ἐστοιχημάτισα, θὰ ἐ-ἐκέρδιζα.

— Τὸ ἴδιον εἶνε γιὰτί αὐριον θὰ σοῦ

στείλω ὡς ἐνθύμησιν καὶ τι τοῦ θ' ἀγοράσω εἰς τὸν ἀδαμκντοπώλην τῆς ὁδοῦ Εἰρήνης.

— Ἀ! εὐγέ σου, εὐγε. Ὡστε δὲν ἐ-
θύμωσες ποῦ σοῦ εἶπα τὴν ἀλήθεια;

— Ἀπ' ἐναντίας, εὐχαριστῶ. Ἐπειδὴ ὅμως θέλω νὰ δῶ τὴν κυρίαν ἐκ τοῦ πλησίον θ' ἀναγκασθῶ νὰ σὰς ἀφήσω καὶ θὰ περιμένω εἰς τὴν ἔξοδον γιὰ νὰ βεβαιωθῶ.

Ἐσπευσε λοιπόν, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν.

Εἶδεν ὅτι τὰ καθίσματα τῆς ὀρχήστρας δὲν ἐπληροῦντο καὶ ἐκάθησεν εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν, ἵνα εἴνε πλησιέστερον.

Οὐδὲν ἤλλαξεν εἰς τὸ θεωρεῖον ὅπου εὐρίσκετο ἡ ἀγνωστος. Αὐτὴ μὲν πάντοτε κεκρυμμένη, ὁ δὲ συνοδὸς τῆς στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὴν σκηνήν.

Εἶχεν ὅμως καὶ συνδιάλεξιν ζωηράν καὶ ἐνδιαφέρουσάν, ἐπειδὴ ἐκάστοτε ἔκλυπεν ὁ συνοδὸς τῆς καὶ τῇ ὠμίλει ἐκ τοῦ πλησίον. Καὶ τότε ἐφάνετο ἡ κεφαλή του ἔχουσα ὀλιγωτέρας ἢ οἱ μύστακές του τρίχας.

Ἐνῶ δὲ ὁ Μάξιμος ἐπερίμενε νὰ ραγῇ ἡ μυστηριώδης γυνὴ προσεπάθει καὶ νὰ θέσῃ τάξιν εἰς τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας ἔλαβε περὶ αὐτῆς. Καὶ δὲν ἦσαν βεβαίως ψευδεῖς αὗται. Ἀλλως τε ἡ Βέρθα δὲν εἶχε συμφέρον νὰ τὸν γελάσῃ καὶ νὰ ἐφεύρῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ δαίπνου εἰς τοῦ Πετέρως.

Ὅτι δὲ ἡ κυρία αὕτη ἦγε βίον διασκεδαστικὸν καὶ θορυβώδη δὲν ἐξεπλήσσετο. Εἶχεν ὑπ' ὄψει πάντοτε ὅτι τοιαύτη ἔμελλε νὰ εἴνε γυνή, δις ἐπιχειρήσασα κλοπὴν διὰ ρήξεως κατὰ χρηματοκιβωτίου.

Ἡπόρει ὅμως πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ θέατρον δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τοιαύτην ἐγχείρησιν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη.

— Φαίνεται ἔχει τὸ διάβολο μέσα τῆς αὐτῆς ἡ γυναικα, καὶ αὐτὸς ὁ ξένος ποῦ τὴν συνοδεύει θὰ ἦνε ἀλλοιθώρος γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ ὅτι τῆς λείπει τὸ ἓνα χέρι. Θὰ ἦταν ὅμως καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, ὅταν τῆς ἐ-
ἐκόπηκε. Θὰ εἴνε ὁ συνέννοχος.

Τὴν φέρνει δὲ καὶ εἰς τὸ θέατρον, γιὰ νὰ ποδοῦναι πᾶσαν ὑπόνοιαν.

Τόρα ὅμως τοὺς κρατῶ καὶ δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω καὶ ἂν πρόκειται νὰ ἀνεβῶ πίσω ἀπὸ τὴν ἀμαξία τους, γιὰ νὰ μάθω ποῦ κάθονται. Θέλω νὰ τελειώσω μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους· ἀρκετὸν καιρὸν ἔκαμα τὸν ἀστυνομικὸν κλητῆρα καὶ τόρα ἡμ-
πορῶ νὰ διαθέσω καλλιτέρα τὸν χρόνον μου μὲ τὴν κόμησάν.

Ναί. . . ἄλλ' ἄμα βεβαιωθῶ ὅτι αὐτὸς εἴνε ὁ ἐνοχος τότε; Ἡ τιμὴ ὅτι ἀνεκάλυψα ἀπὸ μηδενὸς κλέπτας, εἴνε ἀνεπαρκής. Πρέπει νὰ τοὺς παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην. Αὐτὸ ὅμως δὲν τοῦ ἀρέσει τοῦ θείου μου, οὔτε θέλω νὰ κάμω κα-
λοσύνην εἰς τὸν κύριον Βορισῶφ.

Ἐκατάλαβα πῶς ἐμπερδεύθηκα εἰς δύσκολον ὑπόθεσιν, καὶ ὅτι κανεὶς δὲν θὰ μοῦ χρεωστῇ ὑποχρέωσιν ἂν φέρω τὴν ὑπόθεσιν εἰς πέρας, οὔτε ἡ ἐξαδέλφη μου, διότι τότε θὰ εὕρῃ τὸν διάβολό του ὁ ἀ-

γαπημένος τῆς Καρνοέλ. Καὶ τί με μέλ-
λει ὅμως, ἐγὼ θὰ κάμω τὸ καθήκον μου ὡς τίμιος ἄνθρωπος. Τόσω τὸ χειρότερον γιὰ τοὺς ἐνόχους, ὅποιοι καὶ ἂν εἴνε. Ἐ-
πειτα θέλω νὰ τελειώσω ὅ,τι ἀρχισα. Ὅ,τι γίνεαι ἄς γίνῃ. Ἀπόψε θὰ γνωρίσω τὴν ιδιοκτήτριαν τοῦ βραχιολιοῦ.

Οὕτω μονολογῶν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ εἶχε στρέψει πρὸς στιγμὴν ἄλλου τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὅταν τις σκέπτεται σοβαρῶς κλείει κάποτε τὰ ὄμματά.

Καὶ ὅταν πάλιν τὰ ἤνοιξε παρετήρη-
σεν αἰφνης ὅτι τὰ πάντα ἤλλαξαν ἐν τῷ θεωρεῖῳ, τὸ ὅποιον κατεσκόπευεν.

Ὁ ἀνὴρ ἔλειπε καὶ ὅμως ἡ γυνὴ δὲν ἐνεφανίζετο.

— Ἐφυγαν! Ἐφυγαν! ἡ φεύγουν ἐπι-
θύρουν. Ἀ! μὰ αὐτὸ μόνο δὲν θὰ γίνῃ. Θὰ τοὺς πιάσω.

Καὶ ἔσπευσεν ὡς τρελὸς πρὸς τὴν ἔξο-
δον, πρὸς μεγάλην δυσἀρέσκειαν φιλησύ-
χων τινων θεατῶν, τοὺς ὁποίους κατεπά-
τησε χωρὶς νὰ ζητήσῃ καὶ συγγνώμην.

Ἐφθασεν εἰς τὸν διαδρόμον καθ' ἣν ἀ-
κριβὸς στιγμὴν ὁ κύριος τοῦ προσκηναίου περιεβόλλετο τὸ ἐπανωφόριόν του.

Ἐπεταὶ συνέχεια.

Αἰσῶπος

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Ἡ δὲ Βασιλικὴ ἦτο δυστυχιστάτη ἀπὸ τὴν νύκτα τῆς δολοφονίας. Καθὼς εἶπεν ὁ Ἀστεριάδης, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐλαφροῦ τραύματος, ὁ Λέων εἶχε τὸ προνόμιον νὰ πληγόνῃ τοὺς ἄλλους βαθύτατα, ἐν ᾧ αὐ-
τὸς ἦτο ἄτρωτος, ψυχικῶς καὶ σωματικῶς. Αὐτὴν τὴν σφαίραν τοῦ πιστολίου ἡ-
σθάνθη τῷ ὄντι περισσότερον ἡ Βασιλικὴ ἢ ὁ παθὼν. Πλήρης λύπης καὶ ἀγωνίας ἡ νεανίς, ἔπεμψε τὴν ἐπομένην εἰς τοῦ Λέ-
οντος τὴν κυρίαν Δυβάλ, μὴ δυναμένη ἐξ ἀσθενείας νὰ μεταβῇ αὐτῇ ἡ ἰδίᾳ. Ὁ Λέων ὑπεδέχθη καλῶς τὴν γαλλίδα καὶ τῇ ἐπέδειξε μάλιστα τὴν πληγὴν πρὸς καθυσύχασιν, ἀλλὰ τῇ ἀπηγόρευσε ρη-
τῶς νὰ φέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν Βα-
σιλικήν. Ἄν ἤρχετο, εἶπε, θὰ τὴν ἀπέ-
βαλλον. Τοῦτο μαθοῦσα ἡ νεανίς ἐγένετο ἔξκαλλος ὑπὸ τῆς θλίψεως καὶ τοῦ ἀπελπι-
σμοῦ. Δὲν ἐγνώριζε τί νὰ ὑποθέσῃ ἢ τί νὰ κάμῃ· ἐφρόντιζε μὲν καθ' ἑκάστην νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ ἐρα-
στοῦ τῆς, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ θετήσῃ τὴν διαταγὴν του, τὴν τόσω σκληράν, δικαιολογοῦσα αὐτὸν ἂν ἤρνετο νὰ ἴδῃ «τὴν θυγατέρα τοῦ φονέως του.» Μόνον ἡ ἐκ μέρους τοῦ Λέοντος ἀπόκρυψις τοῦ ὀνόματός του, τὴν ἦγε νὰ ἐλπίζῃ καὶ νὰ περιμένῃ. — Τὸν εἶδεν, ἀφ' οὗ ἀρνεῖται νὰ με ἴδῃ· ἀλλὰ θὰ μ' ἀγαπᾷ ἀκόμη, ἀφ' οὗ φεῖδεται τοῦ πατρός μου», ἔλεγε.

Πλὴν ἡ ἀνάρρωσις τοῦ τραυματίου διέ-
ψευσε κατὰ τρόπον σκληρότατον τὰς ἐλ-
πίδας τῆς κόρης. Ὁ Λέων, ὁ ἐξ ἀντιλο-
γίας πάντοτε ἐνεργῶν, οὐχὶ μόνον δὲν με-
τέβη εἰς ἐπίσκεψιν τῆς ἐρωμένης του, οὐδ' ἠξίωσεν ἀπαντήσεως δύο τρυφερωτάτας ἐ-
πιστολάς τῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν χρηματικὴν αὐτῆς ἐπιχορήγησιν, λήξαντος τοῦ μη-
νός, ἤρνήθη νὰ πληρώσῃ. Ἡ θέσις τῆς Βασιλικῆς ἦτο κρίσιμος. Φεῦ! ἀπέθανεν ὁ ἔρως τῆς, ἀπέθανεν ἡ ἀγνότης τῆς, ἀπ-
έθανεν ἡ εὐτυχία τῆς· μετ' ὀλίγον δέ, ἀφ' οὗ θὰ ἐξηγητοῦντο τὰ ὀλίγα χρήματα, ἅτινα εἶχεν εἰς τὸ συρτάριόν τῆς, θάπε-
θνησκε τῆς πείνης καὶ αὐτῇ.

Ἡ κυρία Δυβάλ, φοβηθεῖσα τὴν ἀπό-
γνωσιν τῆς κόρης ἀνέλαβε νὰ μαλάξῃ τὸν Λέοντα. Ἀλλ' ἀπέφυγεν οὗτος μετ' ἐπι-
μονῆς νὰ λάβῃ οἰανδήποτε μετ' αὐτῆς συνέντευξιν. Ἀπελπισθεῖσα ἐπὶ τέλους ἡ γαλλίς, τῷ ἔπεμψε ἐπιστολὴν μετὰ πολ-
λῆς λεπτότητος συντεταγμένην, ἐν ᾗ, χω-
ρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ὠμίλει περὶ ἑαυτῆς, τῷ καθίστα φανεράν τὴν δύσκολον θέσιν τῆς, καὶ τὸν παρεκάλει ἢ νὰ τὴν ἀπαλ-
λάξῃ τῶν περαιτέρω καθηκόντων τῆς, ἢ (ἄφινε τὸν Λέοντα νὰ συμπεράνῃ) νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀνταμείβων τοὺς πόνους τῆς. Πλὴν καὶ διὰ τοῦ τεχνάσματος τού-
του δὲν κατώρθωσε νὰ μάθῃ τὴν ὀριστι-
κὴν ἀπόφασιν τοῦ Λέοντος, διότι εἰς ἀ-
πάντησιν ἔλαβεν ἐν ἐπισκεπτῆριόν του μέ-
την σημείωσιν: «Μεῖνατε τὰ περαιτέρω εἴνε ἰδική μου φροντίς.»

Ἡ ἀόριστος αὕτη ἐλπίς δὲν ἴσχυσε νὰ καθυσύχασῃ τὴν Βασιλικήν. Ἡ ἀπὸ τοῦ ὕψους, ἐν ᾗ ἴστατο πτωδὶς τῆς ὑπῆρ-
ξεν ἀπότομος καὶ φοβερά· σκοτοδίνη κατ-
εἶχε τὸ πνεῦμά τῆς καὶ οὔτε κἂν νὰ σκε-
φθῇ ἐδύνατο, ἀπέναντι τῆς ἀνελπίστου συμφορᾶς. Ταχέως ὁ ἀπελπισμὸς καὶ ἡ ἐκ τῆς ζωῆς ἀπογοήτευσις κατέλαβον ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ψυχὴν τῆς νεαρᾶς κόρης, καί, ὡς ὁ ὀργανισμὸς τῆς ἐκ φύσεως εἶχε τάσιν εἰς τὴν αὐτοκτονίαν, ἀπεφάσισε νὰ αυτοκτονήσῃ. Δέν θὰ ἐβράδυνε δὲ νὰ ἐκ-
τελέσῃ τὴν ἀπεγνωσμένην ἀπόφασιν, ὅ-
ταν αἰφνης ἐπῆλθεν ἀπρόοπτος σωτὴρ.

Ὁ Κρίτων Ἀστεριάδης, παρακολου-
θῶν βῆμα πρὸς βῆμα τὴν ζῶν τῆς Βα-
σιλικῆς, ὠσφράνθη τὴν μετ' αὐτῆς διέ-
νεξιν τοῦ Λέοντος καὶ ἐσκέφθη νὰ ἐπωφε-
ληθῇ τῆς περιστάσεως. Μὴ ἀκούμενος τόρα πλέον νὰ τῇ ὀμιλῇ διὰ τῶν ὀφθαλ-
μῶν ἀπὸ τῶν παραθύρων τοῦ κυρίου Νι-
κήτα, ἤθελε νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν ἔρωτά του διὰ βεβαιωτέρων μέσων. Ἡ Μαρία, ἥτις ἐνθαρρυνθεῖσα ἐκ τῆς ἐκλείψεως τοῦ Λέ-
οντος, ἀπετόλμα πολλάκις ἐκ πείσματος τὴν μετὰ τῆς φίλης τῆς συνάντησιν, δὲν ἤρνήθη εἰς τὸν ἐραστὴν τῆς — ἓνα τῶν πολλῶν — νὰ ἐπιδώσῃ τῇ Βασιλικῇ ἐπι-
στολὴν ἐκ μέρους του. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ἀνθρώπου πονηροῦ καὶ διεφθαρμένου, σκο-
ποῦντος τὴν σαγήνευσιν τῆς ἀρετῆς, ἦτο μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ δόλου γεγραμ-
μένη. Ἡ Βασιλικὴ ἀνέγνωσεν ἐκφράσεις ἔρωτος θερμάς, τὰς ὁποίας οὐδέποτε ἤ-
κουσε παρὰ τοῦ Λέοντος, καὶ σχέδια περὶ